

Hoofdstuk 154

Lieve kleinkinderen,

Je leven kan plotseling totaal veranderen. Vandaag voel je je nog kerngezond en morgen moet je naar het ziekenhuis voor een ernstige operatie.

Vandaag heb je geen geldzorgen en morgen staan plotseling de deurwaarders bij je op de stoep.

Of net andersom: je hebt de hoofdprijs in de staatsloterij gewonnen en je bent van de ene op de andere dag multimiljonair geworden.

En zo kan ik nog wel een poosje doorgaan met voorbeelden, hoe jouw leven plotseling helemaal kan veranderen.

Dat overkwam ook de personen in de verhalen van koningin Esther. Het kan ons allemaal overkomen, met welke persoon in dit verhaal je ook vergeleken wordt.

Voor ons is het belangrijk te weten waardoor jij je laat leiden. Door haat, zoals Esther deed of door de wet van de liefde, zoals Jezus ons voorgedaan heeft.

Hoofdstuk 154 - Ahasveros - Ester 6 en 7

Koning Ahasveros had die nacht bijna niet geslapen. Steeds maar weer als hij wakker schrok, moest hij aan Esther denken. Wat was er toch met haar aan de hand? En wat wilde ze eigenlijk met die Haman? Hij zou haar toch niets aangedaan hebben? Wat had Haman het laatste jaar in zijn naam allemaal uitgespookt? Hij kreeg spijt. Hij had hem nooit zijn zegelring moeten geven: niet elk persoon kun je alle macht toevertrouwen. Het werd tijd dat hij zelf weer de leiding van zijn regering op zich nam. En voordat hij morgen naar zijn vrouw Esther zou gaan, wilde hij precies weten wat er het laatste jaar in zijn paleis allemaal gebeurd was.

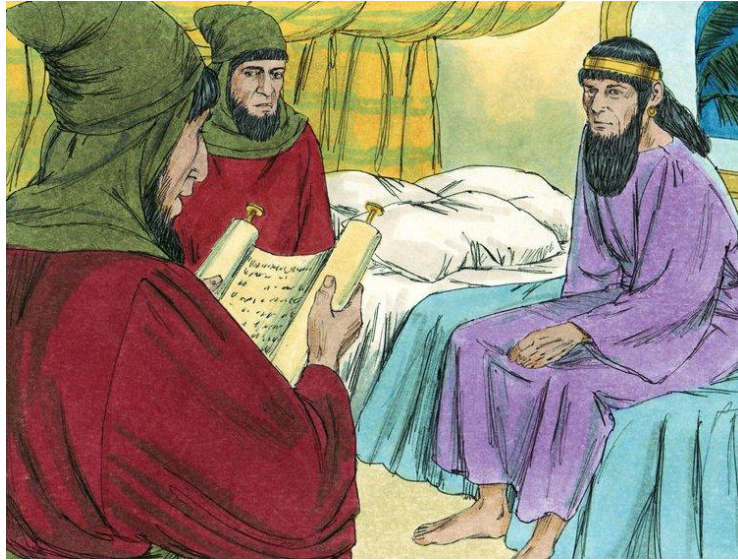
Erg vroeg in de ochtend was hij klaarwakker. Het had geen zin om zich nog een keer om te draaien. Slapen kon hij toch niet meer en hij kon zijn tijd beter besteden.

‘Koning, het is nog geen tijd op te staan...’

Ahasveros glimlachte. ‘Laat een voorlezer komen,’ zei hij, ‘met het jaarboek van het laatste jaar.’

Het was stil in de koninklijke slaapkamer. Alleen de lampen bewogen zachtjes heen en weer en wierpen schaduwen op de witte muren. Door het vertrek klonk

de stem van de voorlezer. Hij las het verhaal van de beide wachtofficiëren, die een aanslag wilden plegen op de koning. Zij waren beiden opgehangen.... En de Jood Mordechai, die poortwachter was, had het complot ontdekt.... Daarna ging het verhaal over iets anders.

En de Jood Mordechai had het complot ontdekt....

De koning had stil zitten luisteren. Nu wist hij alles weer! ‘Niets overslaan!’ zei hij korzelig. ‘Welke beloning heeft Mordechai gekregen?’ De voorlezer keek aandachtig in zijn boek. Nee, er stond niets meer in over een beloning voor Mordechai. Wel over Haman die in diezelfde tijd werd verhoogd. Eén van de kamerdienaren ging staan en zei tegen de koning: ‘Mordechai doet nog altijd zijn werk in de poort, net zoals voorheen!’

Ahasveros dacht diep na. Dus Mordechai had zijn leven gered en hij had geen beloning daarvoor gekregen. Zelfs geen bedankje. En Haman wel! Hoeveel had die man wel niet van hem gekregen? Maar zijn hoofd stond er op dit moment niet naar om nog meer over Haman te horen. En die zaak met Mordechai, dat zou hij vandaag nog in orde maken. Een hoog ambt en eer en geld zou hij krijgen. Zo’n man hoorde niet in de poort te zitten. Hij zag door een raam de zon opkomen.

‘Er is zeker nog geen raadsheer in het paleis,’ zei hij tegen zijn kamerheer. ‘Ik heb zojuist gezien, dat Haman het paleis kwam binnenlopen,’ antwoordde de kamerheer. Natuurlijk! Die man scheen te denken dat hij ook ’s nachts in het paleis nodig was! Maar in deze zaak kon Haman hem geen raad geven, die dacht te veel aan zichzelf. Of.... Als hij nu eens Haman om raad zou gaan vragen, zonder tegen hem te zeggen dat het over Mordechai ging? Ja, dat zou hij doen. ‘Roep Haman,’ gebod hij kort.

De kamerheren van de koning keken elkaar aan. Nu zou het mooi worden. Mordechai was Hamans grootste vijand en nu moest hij advies geven hoe de

koning Mordechai zou gaan belonen. En de koning wist van niets! Ze konden hun lachen bijna niet inhouden.

En daar was de grote Haman al, de grote vriend van de koning.

Zijn vraag: ‘Zal ik de Jood Mordechai spietsen op de paal in mijn tuin’, brandde hem op de tong, maar hij wist te goed hoe het hoorde. Eerst moest de koning zijn vraag stellen.

‘Haman,’ zei de koning ernstig, ‘er is in de stad Susan een man die ik wil eren, maar ik weet niet hoe. Geef mij advies. Welke beloning kan ik deze man geven, want ik heb hem erg dankbaar.’

Haman dacht diep over deze vraag na. Wat een vreemde vraag. En wie wilde de koning zoveel eer en een grote beloning geven? Dat kon niemand anders zijn dan hemzelf. Natuurlijk, de koning wilde hem iets geven, maar wist niet wat. En nu mocht hij het zelf zeggen. In ieder geval geen geld, want dat had hij genoeg. Ook geen ambt, want het hoogste ambt bezat hij al. En ook geen titel, want de hoogste titel had hij ook al van de koning gekregen. Maar koningseer, dat had hij nog nooit gekregen. En dit was zijn kans.... Voor een kort moment zou hij net zo machtig zijn als Ahasveros, als de koning zelf!

En met een diepe buiging zei hij: ‘Die man, o koning, aan wie u een grote beloning wilt geven, die moet men uw koninklijke mantel aantrekken en dan moet hij op uw eigen paard door de stad rijden. En dan moet het paard de koninklijke kroon dragen en één van uw belangrijkste ministers moet voor hem uitlopen en luid roepen, zodat alle mensen het kunnen horen: ‘Dit krijgt iedereen aan wie de koning eer wil bewijzen.’

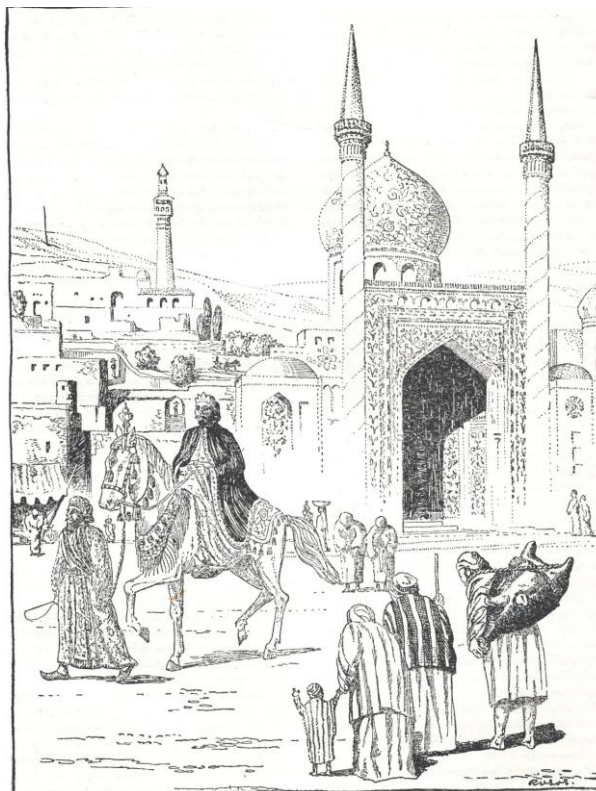
Haman zweeg en keek heel deemoedige naar de koning. Maar ondertussen klopte het hart hem trots in de keel. Nog eventjes en hij zou de gelijke van de koning zijn. Hij zag zichzelf al zitten op het witte paard van de koning en in de straten alle mensen diep voor hem in het stof buigen. Hij zag voor zich een hoge minister luid schreeuwend al voor zijn paard uitlopen....

De dienstknechten van de koning hielden hun adem in. O domme, doldrieste Haman! Wat ben je toch verblind door je eigen ijdelheid en trots. Dacht je nu werkelijk dat de koning jou bedoelde? Wat zou hij zo dadelijk lelijk op zijn neus kijken....

Koning Ahasveros lachte niet. Nu wist hij pas goed wat voor een man zijn beste vriend Haman was. Luid en heel nadrukkelijk zei hij: ‘Haal direct mijn mantel en mijn paard en vergeet dat kroontje voor het paard niet. En doe dit alles aan de Jood Mordechai, die in de poort zijn werk doet. En vergeet niet één woord van wat je gezegd hebt!’

En daar stond de machtige Haman, als aan de grond vastgenageld. Zijn hele lichaam begon te trilden en zijn benen weigerden dienst. Hij kon geen stap meer verzetten. Dit meende de koning toch niet? Was dit een misplaatst grapje? Nee, aan het gezicht van de koning te zien, meende hij elk woord van wat hij zei. Haman begreep ineens dat hij zijn vraag niet kon stellen, nu niet en later niet... *En nu moest hij zijn doodsvijand alle eer geven.* Smekend keek hij de koning aan. Maar die zei streng: 'Komt er nog wat van? Ga heen en doe wat ik je gezegd heb!'

Als een gebroken man en met een gebogen hoofd verliet Haman de slaapkamer van de koning. Deze ochtend was de bitterste in heel zijn leven. Als hij durfde.... Maar het was zinloos om in opstand tegen de koning te komen. Met zijn hart vol wraakgedachten haalde hij Mordechai op en boog diep voor de Jood, die **niet** voor hem wilde buigen. Hij deed Mordechai de koningsmantel aan en hielp hem op het paard van Ahasveros. En zo reden ze door de straten van de stad Susan. Mordechai hoog op het witte paard en Haman lopend ervoor, terwijl hij luid riep: 'Dit krijgt iedereen, aan wie de koning eer wil bewijzen.'

‘Dit krijgt iedereen, aan wie de koning eer wil bewijzen.’

En in de verte, hoog boven de huizen van de stad stond een hoge paal, waar de Jood Mordechai nooit aan zou komen te hangen. De grote Haman was begonnen te vallen en de ster van Mordechai ging omhoog....

In het huis van Haman zaten zijn vrouw en vrienden te wachten op de gevangengenomen Mordechai, de Jood die zo dadelijk zou hangen. De koning zou toch niet weigeren? Dat had hij nog nooit gedaan. Die deed alles waar Haman om vroeg.

En toen zagen ze hem komen: Haman alleen, zonder soldaten en zonder zijn vijand Mordechai. Maar waarom liep hij zo terneergeslagen en waarom had hij een zwarte rouwdoek omgedaan? Dit was niet best! Allemaal luisterden ze naar zijn droevig verhaal. Hij vertelde alles: hij kon niet eens meer iets verzwijgen. Alles wat hij de afgelopen bittere uren opgekropt had moest eruit. En zijn vrouw en zijn vrienden zouden hem troosten en deze schande met hem mee dragen. Maar de vrienden van Haman dachten er niet aan om hem te troosten. Stiekem keken ze elkaar aan. Ze moesten oppassen om niet samen met hem in ongenade te vallen. Zijn eer en glorie, daar hadden ze graag in meegedeeld. Maar zijn schande? Daar voelden ze niets voor.

En spijtig zeiden ze: ‘Haman, als jij nu al gevallen bent voor deze ene Jood, dan zal het met je plannen voor dertien Adar ook niets worden.’

En terwijl ze nog spraken over die smadelijke tocht door de straten van Susan, klopten de dienstknechten van de koning op de deur.

‘Haman, vergeet u uw afspraak bij de koningin niet?’

Zuchtend stond hij op en sloeg zijn mantel om zijn schouders en met een bezwaar gemoed ging hij opnieuw naar het paleis.

Door alle ellende van deze ochtend was hij de uitnodiging voor het etentje bij koningin Esther helemaal vergeten.... En gisteren was hij er nog zo blij me geweest!

Weer zaten ze met z’n drieën aan tafel, de koning, Haman en de jonge koningin. Deze keer smaakte het eten Haman niet. Het gezicht van de koning stond strak en zelfs de koningin keek hem soms zo vreemd, bijna dreigend aan. In de prachtige eetkamer hing een vreemde spanning.

En weer, nadat na het eten de dienaren de bekers met wijn gevuld hadden, vroeg Ahasveros: ‘Wat is nu jouw verzoek, Esther? Vraag het maar en ook al is het de helft van mijn koninkrijk, jij krijgt het.’

Over de tafel heen keek Esther naar haar man. In zijn donkere ogen zag zij tranen. En toen ze dat zag vergat ze alles om haar heen en luid en hartstochtelijk pleitte ze voor haar volk: ‘O koning, als ik genade heb gevonden in uw ogen, als u echt van mij houdt, laat mij en mijn arm volk in leven. Want wij zijn verkocht om vernietigd te worden. Had men ons als slaaf verkocht, ik zou u niets gevraagd hebben, *maar nu zullen wij allemaal vermoord worden!*’

Haman wist niet wat hij hoorde. Wat betekende dit allemaal? Wie wilde nu de koningin doden? Hij keek naar Esther en in haar donkere ogen zag hij alleen maar haat. *‘Laat mij en mijn arm volk in leven....’*

Plotseling begreep Haman het. De koningin was een Jodin. Ook over deze jonge vrouw had hij in zijn blinde haat het vonnis uitgesproken! Nu was alles verloren, nu ging het om zijn eigen leven!

Naast hem stond de koning. Streng en dwingend zei Ahasveros: 'Esther, zeg mij wie is die man die jou wil doden!'

Esther wees naar Haman en zei: 'De verschrikkelijke vijand van mij en van mijn volk is Haman. Die grote ellendeling daar aan de andere kant van de tafel.'

***‘De verschrikkelijke vijand van mij en van mijn volk is Haman!
Daar, aan de andere kant van de tafel.’***

Koning Ahasveros wist niet wat hij hoorde. Het werd hem gewoon even te veel. Weg moest hij, hier vandaan. Hij ging de kamer uit en liep de tuin in. Hij moest frisse lucht hebben. Eerst tot zichzelf komen, voordat hij Haman naar de keel zou vliegen. Met grote, driftige stappen koelde hij zijn woede af. Langzaam werd hij weer rustiger. Hij draaide zich om. Hij moest weer terug naar zijn vrouw Esther en rechtspreken over die dwaas die zijn vrouw en haar volk wilde vermoorden. In zijn wilde woede dacht hij er niet aan dat hijzelf medeschuldig was aan deze doodswet voor de Joden. Zijn naam en zijn zegel stond onder deze doodswet van Meden en Perzen....

Toen even later de koning de eetkamer weer binnenkwam vloog het bloed hem naar het hoofd. Op de divan van Esther met zijn handen aan haar jurk, lag Haman. Stond die schurk dan nergens voor? Wilde hij nu de koningin aanranden in haar eigen huis? De koning kon geen woord uitbrengen van kwaadheid. Luid stampte hij met zijn voet op de grond en zijn dienaren kwamen de kamer binnen. Op een teken van Ahasveros grepen ze Haman en sleepten hem de kamer uit.

Eén van hen zei nog: 'Weet de koning wel dat Haman in zijn tuin een paal heeft staan van vijftwintig meter hoog om Mordechai daar op te spietsen?'

Pas toen kon de koning weer woorden vinden: ‘Spiets hem daar zelf op! Nu dadelijk!’

Ze voerden hem af, de brede gangen door, over het plein naar de poort, waar deze keer de wachtsoldaten niet meer bogen....

In haar kamer, hijgend en met fonkelende ogen stond koningin Esther. Ze wist wel dat Haman haar geen kwaad wilde doen. Hij lag op haar divan om genade te smeken. Als zij het direct gezegd had, had de koning misschien nog zijn leven willen sparen. Maar Esther zei niets. Voor deze man wilde zij geen goed woordje doen bij de koning. Haman had de Joden tot de dood toe gehaat. Maar feller als ooit een man zijn vijand kan haten, haatte deze jonge vrouw Haman. Alle leed die deze man haar volk had aangedaan, alle angst van deze laatste dagen, ja de grote angst van alle Joden in het grote Perzische rijk, wilde ze wreken aan deze Amalekiet. Dit was haar dag, de dag van haar wraak! Dat men je vijanden moet vergeven, zoals Jezus ons leerde, dat wist Esther nog niet....

Koningin Esther.

En hoog boven de huizen van de koningsstad Susan, op een scherpe paal bevond zich het gespietste lichaam van Haman, de vijand van de Joden. In de stille, door de maan verlichte nacht was zijn lichaam vaag zichtbaar tussen hemel en aarde.